

תת"ע 9029/07/14 - מדינת ישראל נגד גרשון לייר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9029-07-14 מדינת ישראל נ' לייר
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גרשון לייר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 11.6.14, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 8.2.15, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידה רס"מ אורנה בר זיו, עורכת הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 11.6.14, בסמוך לשעה 08:40, נהג הנאשם במונית בתל אביב, ברחוב פנחס רוזן, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם רחוב ראול וולנברג, פנה ימינה ונצפה על ידי עדת התביעה כאשר הוא אוחז טלפון נייד, עם כיסוי שחור, ביד ימין, במקביל להגה ומסיט מבטו לעבר המכשיר ובהמשך, כ-10 מטרים לאחר הפניה, עצר רכבו והחל להקיש על מסך הטלפון הנייד באמצעות אגודל ימין, תוך שהוא מפריע לכלי הרכב שנסעו מאחוריו.

העדה ניגשה אל רכב הנאשם, הסבירה לו מהות העבירה ורשמה מפיו את הדברים הבאים: "אני דיברתי דרך הרמקולים, להחזיק את הטלפון אסור ביד. נלך לבית משפט".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך, לא אחז את הטלפון הנייד בידו, אלא זה היה מונח על מושב הנוסע לצדו. לדברי הנאשם, יש ברכבו מעין דיבורית מובנת, בה הוא יכול לקבל שיחות, לחייג ולסיים שיחות והטלפון לצדו נדרש לו על

עמוד 1

מנת לדעת את זהות המתקשר. עוד טען הנאשם כי לא הבחין בעדה כשפנה ימינה ובהמשך טען, כי ייתכן והתחבאה מאחורי עצים במקום. בנוסף, טען הנאשם כי תיאור הטלפון הנייד נסמך על מה שראתה העדה במהלך רישום הדו"ח ולא במהלך הנהיגה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדת התביעה תיעדה באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדה ציינה מקום עמידתה, כיוון נסיעת הנאשם, האופן בו אחז במכשיר הטלפון הנייד, צבע הכיסוי, האופן בו עשה בו שימוש אחרי הפניה ומקום עצירתו.
2. עדותה של עדת התביעה הייתה עניינית, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. בגרסת הנאשם עצמו, יש כדי להרשיעו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, שכן תקנה 28(ב)(1) (א) לתקנות התעבורה, קובעת: "**בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב - (א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית ואילו ס"ק (2) קובע בזו הלשון: "דיבורית - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע נפילתו".** הנאשם העיד כי הטלפון היה מונח על כיסא הנוסע, לא היה מונח באופן יציב ובנקל יכול ליפול מהמושב לרצפת הרכב וכן, העיד כי הוא עושה שימוש בטלפון הנייד על מנת לברר זהות המתקשרים אליו, בניגוד ללשון התקנה, האוסרת כל שימוש בטלפון הנייד שלא באמצעות דיבורית.
4. כמו כן, הנאשם לא השכיל להציג גרסה אחידה ועקבית באשר לנסיבות המקרה. בדו"ח ובישיבת ההקראה, טען כי דיבר בטלפון הנייד, באמצעות מערכת הקול של הרכב ואילו בעדותו בבית המשפט, טען תחילה כי כלל לא דיבר בטלפון הנייד ובהמשך, כי אם דיבר, זה היה באמצעות הרמקולים של הרכב וכי אינו זוכר - ראה עמוד 3 לפרוטוקול, שורות 23-24. הנאשם נחקר ואישר כי לא הבחין בעדה במהלך פנייתו ימינה ובהמשך, טען כי אינו זוכר, אבל יכול להיות שהעדה התחבאה מאחורי עצים במקום ונדמה לו כי כך היה, אף שאינו זוכר.
5. מעדותו בבית המשפט, נראה היה כי הנאשם משכלל את גרסתו במהלך הדיון ובנסיבות אלה, אל אוכל ליתן בה אמון.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, במעמד הצדדים